

העם

סולידריות

מאתיים סטודנטים קיבלו שיעור שלא יכלו לזכות בו באוניברסיטה

מאתיים ישראלים וישראליות זכו השבוע בשיעור-חינוך. שלא יישכח עליהם במהרה. הנושא: מה זה להיות ערבי תחת כיבוש ישראלי. שיט המשיגל. ה-200 היו ברור במ סטודנטים ומרצים באוניברסיטת ירושלים ותל-אביב, בני שיכבות-העילית של החברה הישראלית.

הם יצאו בשבת לרמאללה, כדי לברריות, כדי להביע סולידריות עם הסטודנטים והמרצים של האוניברסיטה המושבת, שי נסגרה במסגרת מדיניות "היד ה" חוקה" של הפרופסור מנחם מיל-סון, המושל החדש של אריק שרון בגדה המערבית.

מירחמת נאזים. בעודם מפגינים שם, באווירה נינוחה, שמעו לפתע קול-נפץ. מאותו הרגע התפתחו הדברים במהירות של קרב. פצצות של גאז-מדמיע נחתו על המפגינים. אלה, שלא היו מוכנים לגאז החונק, החלו בורחים בפאניקה. אנשי מישמר-הגבול רדפו

מתרחש, הוכו באופן שיגרתי, כי דבר מובן-מאליו, לעיני העצירים האחרים. העצורים היהודיים רק הושפלו. כך נמנע מהם לעשות את צורכיהם בשעה שהיו במעצר.

אלימות ושקר. המפגינים הישראלים המזועזעים הבינו שה" מחנה המבצעת, שהם היו קורבנו" תיו, אינו אלא נוהל שיגרתי של כוחות-הביטחון בשטחים הכבושים. בין השאר:

● הסתערות ללא אזהרה מוקדמת, שימוש בגאז מדמיע ומחניק, עריכת מצוד, הכאות.

● טענות שקרניות כאילו ניתנה אזהרה מוקדמת, כאילו הושמעו על-ידי המפגינים סיסמות עוינות, כאילו היתה התנגדות אלימה וכ"אילו "גורק בקבוק". שקר זה היה חשוב במיוחד, כי הוא עורר ספק לגבי ההודעות על זריקת אבנים ובקבוקים, המשמשות עילה לפי-צוץ בתים. האם גם אלה שקרים, שנועדו להצדיק פעולות שמטרתן האמיתית היא הפחדה והרתעה? "אם כך הם מתנהגים כלפי יהודים, איך הם מתנהגים כלפי ערבים?" היררה בקול רם אחת היעצרות, ששחררה כעבור שעות. "לא ידעתי שכוחות-הביטחון שלנו פועלים כקלגסים!" התפרץ שגי.

התוצאה היתה לגבי הישראלים, כפי שהיא לגבי הצעירים הפלסטינים שהתנסו בכך: הישול ה

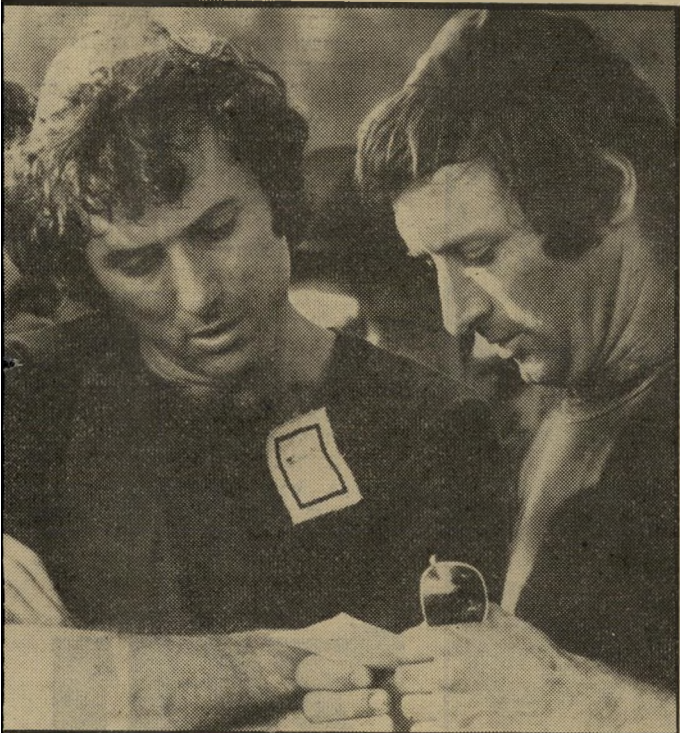
— כשעל סדר-היום עמדו כמה מן העניינים המכריעים ביותר. במיס-גרת של שעה וחצי, יכול כל שר להתבטא פחות מחמש דקות ברטוט — אם אין הרצאת-פתיחה, סיכום והצבעה.

כך התנהלה קומדיה. השרים לא קיבלו לעיון העתק של "מיוכר-ההבנה" האסטרטגי עם ארצות-הברית, שאותו נדרשו לאשר. אריק שרון קרא להם מה שהיה מעוניין לקרוא להם, כמה שרים יכלו להגיד כמה מישפטים, ואחר-כך, אושר רה נסיעתו של שרון לארצות-הברית — לפי דרישת ראש-הממשלה. הרופאים הקדימו ואמרו ל-שרים, שאסור להרגיז את ראש-הממשלה, שמא יפגע הדבר בכרי-אתו (ראו עמוד 10).

כך הוצג, לראשונה, בצורה הרגלית ביותר שממשלת-ישראל הפכה זה מכבר לאיבר מת של הרדמוקרטיה הישראלית — ממש כמו הכנסת.

נציב עליון. מי מקבל את הרחלטות האמיתיות? למעשה זהו ראש-הממשלה, המתפקד עתה כמו נשיא אמריקאי. יש לו כמה עוזרים לפי בחירתו — אריק שרון, יצחק שמיר ושימחה ארליך. זהו "קא-בינט המיטבה" — או, כפי שראוי לקרוא לו בישראל, "קאבינט חדר-הטיפול-הנמרץ". שייכים אליו, כמובן, גם עוזריו האישיים של בגין.

רחל דיין ויחרה על מחצית מערך הבית בצהלה, אחרי ששלושת בניו של דיין התייצבו נגדה לשיחה קשה, שבמהלכה איים עליה אודי דיין

אודי ואסי בעת הלוויית משה דיין בנהלל. היתה זו, ככל הנראה, הפעם הראשונה שבה בכה אודי דיין. אן אודי לא בא לאזכרה שנערכה בנהלל אחרי פירסום הצוואה של אביו.

מפירי

קשה היה למנוע את השמור עות. צוואתו של משה דיין היכתה בהלם אפילו את ידידיו הרקובים ביותר. היא הותירה את רכוש הענק, הנמדד במיליונים רבים של לירות, לרעייתו רחל, ונישלה כימעט לגמרי את שלושת ילדיו, יעל, אודי ואסי.

הכעס גבר עוד יותר, כשהתברר התרגיל הדייני הטיפוסי שבצוואה. דיין רשם בה, שהוא מותיר מיגרשים על הר הכרמל ובשפלת החוף, ליד שפיים, שיחולקו שווה בשווה בין ילדיו. רק אחרי בדיקו התברר שערכם של מיגרשים אלה הוא כמה מאות לירות בלבד. המיגרשים על הכרמל מופקעים כבר למעלה מ-15 שנה והממשלה מוכינה לתת תמורתם מיגרשים נטולי-ערך בנגב. המיגרשים שליד שפיים נמצאים על אדמה חקלאית הסמוכה למשק, ושויים נמוך ביותר.

על-פי החוק, אין כל דרך שבה יוכל הצד המרגיש מקופח לשנות את צוואתו האחרונה של המנוח, אלא אם כן הוא מצליח להוכיח שהמנוח היה בלתי-שפוי בדעתו בעת כתיבת הצוואה. איש לא טען זאת לגבי דיין.

בחודשים האחרונים לחייו של דיין, ובעיקר אחרי מותו ולפני פירסום הצוואה, נדמה היה שדין דות של ממש שורה בין יעל דיין ובין אמה החורגת, רחל. יעל הקפידה לבקר את רחל, ואף נקטה

ככמה צעדים הפגנתיים כדי להראות את קירבתה אליה. בין היתר אמרה יעל, שהיא אינה רוצה ש"אמה, רות, אשר הגיעה להלווייה מווינגטון, תזגורד בביתה. אולם היא התחרטה לבסוף ואירחה את אמה בביתה.

אודי ואסי לא היו קרובים מעור לם לאשת אביהם. אידי לא התערב מעולם ביחסי משה-רות-רחל. במשך השנים שבהן היה דיין נשוי לרחל, ביקר אודי בצהלה, בעיקר כדי להביא את נפדיו לביקור אצל הסבא. ילדיו של אודי מנישואיו הראשונים היו הנכדים האהובים על דיין.

טענותיו של אודי

ה סימן הראשון לכך שמשוה מתרחש בין ילדיו של דיין ובין אלמנתו, היה באזכרה שנערכ

"רק אחד יכול לדבר!"

אך האם זוהי האמת? כמה פעמים בשבועות האחרונים הוכח כי התחלטות האמיתיות מתקבלות בפורום אחר. פורום זה הוא בחלקו אמריקאי: שר החוץ אלכסנדר הייג, שר-הביטחון קספר ויינברגר, הנשיא רונלד רגן ועוזריו, השרגיר סם לואיס, מנחם בגין ועוד ריו.

ממשלת-ישראל רצתה למנוע את השתתפות האירופים בצבא הרבי-מדינתי שיתפוס את מירוח-סיני (ראו הודו) — ובישיבה מארא-תוניא אחת עם יצחק שמיר בור-שינגטון הובסה החלטה זו. הממ"שלה רצתה לדחות את "מיוכר-ההבנה" האסטרטגי, שתוכנו אפי-סי — ודי היה בלחץ על בגין ו-שרון כדי לקבור החלטה זו. שרון, כמו שמיר, הונמן לווינגטון, כפי שזומנו בשעתו ראשי הסוכנות היודית אל שר-המושבות בלינדון. השפעתו המעשית של השגריר סם לואיס אינה נופלת כיום בהרבה מו שהייתה, פעם, לנציב העליון הבריטי.

החלטה להמשיך במאבק, כדי ש"דברים כאלה לא יוכלו לקרות תחת דגל ישראל.

הממשלה

אסור להרגיז!

פעם היה קאבינט המיטבה. עכשיו יש קאבינט הדריהטיפוף-הנמרץ

לאזרחי ישראל אין כל חלק בהכרעות הגורליות, שיקבעו את עתידם. הם עוקבים אחריהם בטל-וויזיה, כאילו היה זה מישחק-כדור-רגל בין קבוצות זרות. השבוע הוכח כי גם לממשלה אין חלק בהכרעות. על כך ועמו השרים, מחו, והדליפו. איכר מת. את ישיבת הממ"שלה ניהלו הרופאים, שאירחו אר-תה בבית-החולים. הם קבעו כי מותר לישיבה להימשך שעה וחצי

אחריהם. בעוד המפגינים נוסים לפניהם, הופיעו מן הכיוון הנגדי שוט-רייגבול נוספים, שהמתינו במא-רב. המפגינים והמפגינות ברחו אל תוך החצרות, ואנשי מישמר-הגבול המטירו עליהם שם פצצות גאז, ערכו מצוד ותפסו אותם, תוך חטבות ומכות. במשך כל הזמן היתה למפגינים ההרגשה ש"אנשי מישמר-הגבול אך ממתינים לפקודה לפתוח באש.

אחריהם נעצרו. היהודים הועמ"דו בשורה, נאלצו להחזיק את ידיהם מעל לראש במשך כרבע שעה. נערה שהוריה מעט את ידה, זכתה מייד בחבטה בצלעו-תיה. העצורים הערביים, צעירים שהתקהלו במקום כדי לחזות ב-